

จากผู้เขียน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่แต่งขึ้นเองทั้งสิ้น ไม่ว่าจะ เป็นบุคคล สถานที่ รัชสมัย ธรรมเนียมประเพณี หรือเหตุการณ์ต่างๆ ล้วนมาจากจินตนาการของผู้เขียนเอง ขอผู้อ่านทุกท่านโปรดเพลิดเพลินกับเรื่องราวของตัวละครทั้งหลายในบรรยากาศนิยายกำลังภายใน โดยไม่พยายามเชื่อมโยงเหตุการณ์เหล่านั้นกับประวัติศาสตร์ และไม่ใส่ใจกับความเป็นไปได้ใดๆ ทั้งสิ้น เพราะ (ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว) ทั้งหมดนี้ คือ 'จินตนาการ'

ป.ล. เราขอยืนยันว่านี่คือ love story ในอีกเวอร์ชันหนึ่งเท่านั้น

แนะนำตัวละคร

ตัวละครฝ่ายแคว้นเยว่

เยี่ยหรงจี

ฮ่องเต้ หรือกษัตริย์แห่งแคว้นเยว่

พระนางจ้าวหลินฟง

ฮองเฮา หรือพระราชินีแห่งแคว้นเยว่ หรือ
มเหสีเอกของฮ่องเต้

หยางเซียงเอ่อ

ลูกสาวของแม่ทัพใหญ่คนหนึ่งในแคว้น บิดา
นำมาฝากไว้ให้เป็นนางกำนัลของฮองเฮา
ตั้งแต่อายุสิบสอง จึงเป็นทั้งคนโปรดของ
ฮองเฮาและของฮ่องเต้มาตั้งแต่เด็ก

หยางซือหม่า

พ่อของหยางเซียงเอ่อ ตายไปแล้ว ไม่ได้ปรากฏ
ตัวในเรื่อง แต่เป็นตัวละครสำคัญที่ทำให้เกิด
ศึกของทั้งสองแคว้น (แคว้นเยว่กับแคว้นถัง)

สี่หย่างกวาง ผู้บัญชาการกองทหารรักษาพระองค์
เป็นองครักษ์คนสนิทของฮ่องเต้

เสนาบดีหลิสีเหวิน เสนาบดีผู้เฒ่าแห่งแคว้นเยว่ มือขวา
ของเยี่ยหรงจีในการบริหารราชการ
แผ่นดิน

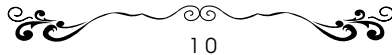
เจ้าจอมมารดาหวางเจียงหนิง เป็นพระสนมของฮ่องเต้ ไม่ถูกกับ
หยางเซียงเอ้อ ปรากฏตัวออกมา
ไม่มาก เป็นตัวประกอบเท่านั้น

ตัวละครฝ่ายแคว้นถัง

ถังต้าเหลียง ฮ่องเต้หนุ่มผู้เอาแต่พระทัย แต่รัก
เซียงเอ้ออย่างยิ่ง

ฉินฟูเสี้ยง ชั้นที่ที่เป็นมหาดเล็กคนสนิท เป็นทั้ง
พระพี่เลี้ยงและต้นห้องของฮ่องเต้
ถังต้าเหลียง ใครต่อใครพากันเรียกว่า
'ฉินกงกง'

ราชครูหลิวซีหมีง เป็นทั้งพระอาจารย์และพระอภิบาล
ของถังต้าเหลียงมาแต่ครั้งทรง
พระเยาว์ และยังเป็นเสนาบดีใหญ่
มือขวาของแคว้น คอยช่วยฮ่องเต้ใน
การบริหารราชการแผ่นดิน

- ซุณหั้ว นางกำนัลในราชสำนักซึ่งถูกส่งมาให้เป็น
นางกำนัลประจำตัวของหยางเซียงเอ๋อ
- ย่งย้ง เหมือนซุณหั้ว คือ นางกำนัลในราชสำนักซึ่ง
ถูกส่งมาให้เป็นนางกำนัลประจำตัวของ
หยางเซียงเอ๋อ
- พระสนมจางลี่ถึง พระสนมคนหนึ่งของถังต้าเหลียงที่ทรงรับ
เข้ามาเป็นสนมด้วยเหตุผลทางการเมือง
เมื่อนานมาแล้ว เป็นเพียงตัวประกอบ
เท่านั้น

บทที่ 1

บุรุษผู้องอาจผึ่งผายสองนายนั่งหน้าเคียดเคียงข้างกัน ผู้หนึ่งนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเก้าอี้ ในขณะที่อีกผู้หนึ่งนั่งอยู่บนพื้น บ่งบอกสถานะที่แตกต่างกันได้เป็นอย่างดี

"จะทำเช่นไรต่อไปพระเจ้าค่ะ" เสียงทุ้มกังวานของราชาของครักษ์คู่พระทัยดังขึ้น เยี้ยทรงจีเพียงถอนพระปัสสาสะเบาๆ

"ข้าอยากให้นางหนีไป ไปให้ไกลจนไม่มีใครพบเห็น"

"แต่นางจะกลับมา"

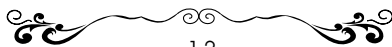
"ใช่ นางจะกลับมา และเมื่อนั้นข้าจะให้เจ้าพานางหนีไป"

"เมื่อนั้นก็ไม่ทันแล้วพระเจ้าค่ะ ถ้าจะหนีให้รอด นางต้องออกจากเมืองเดี๋ยวนี้"

"ข้ารู้" สุรเสียงตอบเบาแผ่วเหมือนพระทัยที่ทรงกลัดกลุ้มอยู่ในขณะนี้ ตามด้วยอาการถอนพระปัสสาสะยาวอีกครั้ง

"ขอเฮาส์เสด็จ"

เสียงมหาดเล็กหน้าห้องทรงพระอักษรดังขึ้นชัดจังหวะการสนทนา นั้น เพียงชั่วอึดใจบานพระทวารก็เปิดออก สตรีผู้งามอ่อนหวานแม้

พระชันษาจะพ้นสามสิบไปแล้วก้าวเข้ามาด้วยกิริยางดงามอ่อนช้อย

"ฝ่าบาทเพคะ พระอาณานิพนธ์เกล้า"

ร่างระหงคุกเข่าถวายบังคม และยังคงอยู่เช่นนั้นจนกระทั่งหัตถ์ใหญ่เข้าประคองให้ยืนขึ้น ก่อนจะกอดประทับแนบแน่น สุรเสียงอ่อนโยนถามเบาๆ เมื่อคลายพระพาหาลง "นางกลับมาหรือยัง"

วงพัทตร์อ่อนหวานของสองเฮาส่ายซ้าๆ น้ำพระเนตรคลอคลอ

"จริงหรือเพคะ เรื่องท่านแม่ทัพหยางกับฮูหยิน"

"จริง"

"แล้วเซียงเอ๋อ..."

"หากนางกลับมา นางจะต้องโทษประหาร"

น้ำพระเนตรไหลรินเป็นสาย วรรณศิลป์บอบบางสิ้นสะท้านด้วยแรงสะอื้น

"หม่อมฉันอยากจะขอพระราชทานอภัยโทษ..."

"อาฟ่ง... ลำพังข้า ข้าจะไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายนางเด็ดขาด แต่ที่มันเกี่ยวกับบ้านเมือง มีกฎหมาย มีกฎมณเฑียรบาล"

"ท่านราชองครักษ์..."

คำหลังนั้น วงพัทตร์ละมุนหันมาทางองครักษ์เอกประจำองค์ฮ่องเต้ ซึ่งก็ได้รับคำตอบเป็นการถอนหายใจหนักหน่วงผสมสีหน้าหนักใจยิ่ง

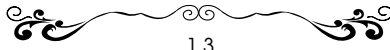
"หย่งกวง หากเจ้าหนางพบก่อนที่นางจะกลับเข้าวัง แล้วพานางหนีไปให้ไกลก่อนที่จะมีใครรู้เข้า เจ้าจะทำได้มั๊ย"

"ยากพระเจ้าค่ะ คงใช้เวลาหลายวัน เพราะนางมีความสามารถพอที่จะดูแลตัวเองไม่ให้ถูกพบได้โดยง่าย"

"อาฟ่ง นางออกไปกี่วันแล้ว"

"เจ็ดวันแล้วเพคะ"

"เจ็ดวัน... มีรายงานมาว่าถ้าที่พำนักของท่านหมู่เหยาถูกเผาทำลายสิ้น ลำนำของท่านหวังจงสินก็ราบไม่มีเหลือ ดังนั้นอีกไม่นานนางคงกลับมา"

"ท่านองครักษ์สี่ ท่านฐู่ช่องทางลับที่นางใช้เข้าออกวังหลวงหรือไม่ ถ้าท่านรอนางตรงนั้น อาจพบและพานางหลบหนีออกไปได้ทันการณ์"

"ทูลของเฮา เป็นข้าพระองค์เองที่สอนให้นางฐู่จุกหลบเข้าวังได้หลายวิธี ยากที่ใครจะพบนางได้พระเจ้าค่ะ"

ท้ายสุดพระนางจ้าวหลินฟังจึงหันกลับมาที่พระสวามี

"ฝ่าบาท! หม่อมฉันไม่ยอมให้นางตายเด็ดขาด! ได้ยินมั๊ยเพคะ"

"ใจเย็นๆ อาฟง ข้าก็ไม่ยอมให้นางตายเหมือนกัน"

"หม่อมฉันจะทำทุกทาง..."

"ข้าฐู่" เยี้ยทรงจิมี่ดำรัสตอบพระมเหสีด้วยสุรเสียงอ่อนโยน เข้าอกเข้าใจ นั่นจึงทำให้พระอาการกระวนกระวายของสองเฮาลดลง

เสียงเคาะบานพระทวารดังขึ้น มหาตเล็กหน้าห้องกล่าวรายงาน

"แม่ นางหยางขอเข้าเฝ้าพระเจ้าค่ะ"

นัยน์ตาสามคู่แลสบกันทันที และรับรู้ได้โดยพลันว่าต่างคนต่างเก็บความโล่งใจสิ้นพันเอาไว้มิผิด

"พานางเข้ามา" เยี้ยทรงจิมี่ดำรัสตอบทันควัน หันไปสบพระเนตรกับพระมเหสีคู่ชีวิต และราชองครักษ์คู่พระทัยด้วยความหนักใจแถมโล่งใจอย่างยิ่ง

เพียงชั่ววูตใจ ร่างบอบบางในสภาพเสื้อผ้าเประอะเบื้อนและขาดเป็นบางแห่งก็มาปรากฏอยู่เบื้องพระบาท หึงสาวคุกเข่า ก้มหน้าหนึ่ง ไม่ขยับเขยื้อน

"เซี่ยงเอ้อ..." สุรเสียงขององค์ฮ่องเต้ยังคงทุ้มนุ่มและอ่อนโยนเช่นที่เคยเป็นมาเสมอ "...ลุกขึ้น"

ใบหน้าซึ่งเประอะไปด้วยเขม่าควัน คราบโคล และคราบน้ำตาเงยขึ้น สบพระพักตร์ แต่ไม่มีที่ท่าว่าจะลุกขึ้นตามพระกระแสรับสั่งแต่อย่างใด

"ฝ่าบาท หม่อมฉันอยากทราบเรื่องราวทั้งหมดเพคะ"

"ลุกขึ้นก่อน"

"เล่าประทานหม่อมฉันได้มั๊ยเพคะ"

"ข้าบอกให้เจ้าลูกขึ้น" สุรเสียดัง ห้วน ชุ่นพอๆ กับพระอารมณีนในขณะนั้นยังผลให้ห้องคี่ของเขาต้องเสด็จเข้าไปประครองร่างบางขึ้นยืน และตระกองกอดให้หนึ่งสงบอยู่ในอ้อมพระพาหาอ่อนโยนดั่งมารดาปฏิบัติต่อบุตรี

"ดื้อชะมัดเลย ให้ตายสิ" เยี้ยหรงจีทรงพึมพำเบาๆ ก่อนจะทรงปิดภาวะ โยนหน้าที่ยื่นหน้าลำบากใจไปยังบุคคลข้างๆ

"หยิ่งกวง เล่าไป"

"หม่อมฉันอยากทราบเรื่องจากพระโอรส" น้ำเสียงเรียบๆ ทว่าเด็ดขาดดั่งหิน คงมีเพียงคนเดียวในวังนี้แน่ๆ ที่กล้าพูดแบบนี้กับพระองค์

"ให้มันได้อย่างนี้สิ เชียงเอ้อ เจ้าจะทำให้อะไรๆ มันง่ายขึ้นสำหรับข้าหน่อยไม่ได้หรือไง... ก็ได้! พ่อของเจ้าเป็นคนเปิดประตูเมืองให้ทหารของแคว้นถึงจริง แล้วหลังจากนั้นทั้งพ่อและแม่ของเจ้าก็ถูกพวกมันฆ่าตาย ข้าได้รับโลงศพสองโลงพร้อมจดหมายเยาะเย้ยจากพวกมันเมื่อปลายวันนี้เอง"

"หม่อมฉันอยากเห็นศพ"

"ไม่ได้! ข้าสั่งเด็ดขาดนะเชียงเอ้อ ไม่ได้คือไม่ได้! อย่าได้พยายามเชียว"

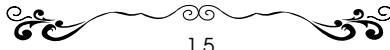
"แต่..."

"ข้าสั่ง! นั่นเพียงพอมั๊ยกับการที่เจ้าจะปฏิบัติตาม"

น้ำตาไหลเป็นทางอาบสองแก้ม ไหล่บางไหว่ด้วยแรงสะอื้น ริมฝีปากมึ่มแน่น หากแวตาวาวโรจน์ต่างๆ ที่ยังยืนนิ่งอยู่ในอ้อมพระพาหาของฮองเฮา

เยี้ยหรงจีทรงรับร่างนั้นจากพระมเหสีเข้าสู่อ้อมพระพาหา กอดไปหน้างามแนบพระอุระ ถ่ายทอดความรักและห่วงใยอันเต็มเปี่ยมจากพระทัยผ่านทางสัมผัส ก่อนจะค่อยๆ ส่งต่อให้ราชองครักษ์นอก

"ข้าจะให้หยิ่งกวงพาเจ้าหนี รีบเดินทางเดี๋ยวนี้เลย ไปให้ไกลแล้ว"

"ไม่ต้องกลับมาอีก ไม่ต้องห่วงอะไรทางนี้ทั้งนั้น ขอแค่เจ้าปลอดภัยก็พอ"

"ไม่! ข้าไม่หนี"

เสียงหัวนเด็ดเดียวดังขึ้นทันควัน พร้อมกับที่ร่างบางเบี่ยงตัวออกจากอ้อมแขนของสี่หย่งกวางทันทีเช่นกัน

"เซียงเอ๋อ" ผู้เปรียบเสมือนพี่ชายเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนอย่างพยายามปลอบโยน

"ข้าไม่หนี โทษกบฏคือประหารเจ็ดชั่วโคตร ข้าไม่หนีเอาตัวรอดคนเดียว แล้วปล่อยให้คนสกุลหยางตายหมดหรือ ข้าทำไม่ได้"

"ท่านผู้เฒ่า... ปู่ของเจ้า... หัวใจวายตอนเห็นศพของพ่อแม่เจ้า อาของเจ้ากับฮุยินและลูกๆ ก็หายตัวไปตั้งแต่วันที่ข้าตีกบฏแล้ว ป่านนี้คงหนีไปได้ไกลพอสมควร ตอนนี้อยู่คนเดียวเท่านั้น เซียงเอ๋อ"

"ข้าจะรับโทษประหาร"

ประโยคสั้นๆ เรียบๆ นั้นทำให้องค์ฮ่องเต้กริ้วอีกรอบ

"มันน่าดีใจที่ตายจริงๆ พูดยังไม่รู้เรื่อง... หย่งกวาง ลากนางออกไปเลย ไม่ต้องฟังอะไรทั้งนั้น ถ้ายังไปไม่พ้นเขตแคว้นแยวก็ไม่ต้องกลับมาเด็ดขาด"

"ข้าไม่ไปไหนทั้งนั้น อย่างนะพี่กวาง! ข้าสู้จริงๆ ด้วย"

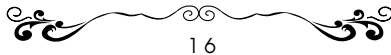
"เซียงเอ๋อ..." สี่หย่งกวางเพียงเรียกชื่อนางเบาๆ และอ่อนหวานดังเช่นที่เคยเป็น แขนยาวๆ ทั้งสองข้างกางออก อะไรบางอย่างในแววดากับน้ำเสียงทำให้นางกล้าที่จะเดินเข้าไปสวมกอด แล้วซบหน้าอยู่กับแผ่นอกนั้นนิ่งนาน

มือใหญ่ลูบศีรษะของสตรีตรงหน้าช้าๆ ถามเบาๆ อย่างใจเย็น

"ทำไมไม่หนี ข้าเป็นห่วง ฝ่าบาทก็ห่วง ฮองเฮาก็ห่วง หนีเถอะ พวกเราจะได้สบายใจ อะไรก็ไม่สำคัญเท่าให้เจ้าปลอดภัย"

"ข้าหนีไม่ได้ พ่อทำความผิดใหญ่หลวง ข้าจะรับโทษ โถ โทษโถ่บาปให้พ่อ กู้ชื่อให้สกุลหยาง"

"ข้ากลัวเจ้าจะตายเปล่า ใครๆ ล้วนโงะจันว่าหยางชื่อหมาเป็นกบฏ"

หากได้ตัวลูกสาวมา นางก็จะตายในฐานะภรรยา ไม่ใช่ผู้ใดโทษ"

"ข้ารู้ แต่ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรเลย ข้าจะไม่หนีให้ศักดิ์ศรีมันปนเปื้อนไปกว่านี้ พี่คิดบ้างรีเปลาว่าถ้าข้าหนี พวกเสนาอำมาตย์จะว่ากันอย่างไร จะมีคำครหามาถึงพี่กับฝ่าบาทได้นะ"

"นั่นเป็นธุระของข้า" สุรเสียงห้วนขุ่นดั่งขัดขึ้น

"หม่อมฉันจะไม่ยอมเป็นตัวปัญหา ประหารเออะเพคะ หม่อมฉันเต็มใจ"

"เจ้านี่นะ มั่นหน้า..."

คำที่จะดูดาหตุอยู่แค่พระศอ เมื่อทอดพระเนตรเห็นน้ำตาไหลลงมาเป็นทางจากไปหน้ามอมแมม

"ราชสำนักกำลังวุ่นวาย บ้านเมืองระส่ำระสาย การเอาตัวภรรยาหลงโทษได้ยอมเป็นการเรียกขวัญและกำลังใจจากประชาชน เพิ่มความมั่นใจให้พวกเขาว่าสงครามกำลังจะสิ้นสุดลงในเร็วๆ นี้ เท่ากับเป็นการป้องกันกาเกิดจลาจลและการปล้นสดมภ์ทุกหย่อมหญ้า" เมื่อเห็นทุกผู้ตั้งใจฟังอย่างดีแล้ว นางจึงกล่าวต่ออย่างใจเย็น

"หากทรงมีรับสั่งประหารหม่อมฉันให้ใครๆ เห็นได้ จะไม่มีใครสงสัยในความยุติธรรมและความเด็ดขาดของพระองค์ พระราชอำนาจจะไม่มัวหมอง"

ได้สดับแล้วก็เห็นจะโทษใครไม่ได้นอกจากพระองค์เองกับสี่หยังกวดูเถอะ พร่ำสอนพร่ำอบรมจนมันคิดได้ขนาดนี้ ไม่คิดบ้างเลยว่าพระทัยของพระองค์กับสองเฮาจะเป็นเช่นไร

สี่หยังกวกอดร่างบางนั้นแนบแน่น ลูบหัวลูบหลัง ปลอดภัยไม่หยุด

"เรื่องวุ่นวายในราชสำนักเป็นหน้าที่ฝ่าบาท เรื่องจลาจลของชาวบ้านเป็นหน้าที่ข้า แต่เรื่องความปลอดภัยของเจ้าเป็นหน้าที่ของเราทั้งสามคน"

"พี่กวด อย่าพยายามคิดแก้ปัญหาคัดปัญหาก่อนที่จะมันจะเกิดดีกว่า"

แล้วบุรุษผู้ซึ่งแกร่งไม่แพ้เหล็กไหลก็ถอนหายใจยาว หันไปสบ